



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D. v právní věci **žalobce: Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu** (pobočný spolek spolku Děti Země), IČ 67010041, se sídlem Cejl 48/50, Brno, proti **žalovanému: Ministerstvo pro místní rozvoj**, se sídlem Staroměstské náměstí 6, Praha 1, za účasti **osoby zúčastněné na řízení: Ředitelství silnic a dálnic ČR**, IČ 65993390, se sídlem Na Pankráci 56, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5.3.2014, č.j. MMR-253/2014-83/65,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5.3.2014, č.j. MMR-253/2014-83/65, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 25.9.2013, č.j. 198/UPS/2013-18, JID: 129817/2013/KUUK/Stu., kterým byla zamítnuta žádost žalobce o obnovu řízení ve věci stavebního povolení staveb Dálnice D8, stavba 0805 Lovosice – Řehlovice, A 101 Hlavní trasa km 60,460 - 61,100 + 62,300 - 64,690, A 113 MÚK Řehlovice, A 128 Přeložka silnice II/25830, A 129 Přeložka silnice III/25829, A 130 Přeložka silnice III/25828, A 131 Přeložka silnice III/25832, A 158 Polní cesta Žim –

Řehlovice, A 161 Polní cesta v Kampeličce, A 162 Polní cesta u Záhořského potoka, A 184 Dopravní opatření, A 191 Oplocení dálnice, A 213 Dálniční most přes Záhořský potok, A 215 Dálniční most přes silnici č. III/25829 Žim – Řehlovice, A 216 Dálniční most přes Žimský potok, A 217 Dálniční most přes silnici č. III/2832 Habrovany - Řehlovice, A 218 Dálniční most na MÚK Řehlovice, A 227 Nadjezd na silnici č. III/25830 Radejčín – Žim, A 229 nadjezd na silnici č. III/25828 Habrovany – Řehlovice, A 251 Rozšíření dálničního mostu přes místní kom. a Radejčinský potok, A 252.1 Rozšíření mostu na silnici č. I/63A, A 252.2 Opěrná zeď na silnici I/63, A 312 Úprava Záhořského potoka, A 313 Úprava Žimského potoka, A 331 Dešťová kanalizace km 62,750 – 60,500, A 332 Odpad od nádrže SO A 344, A 333 Dešťová kanalizace km 64,270 – 62,813, A 334 Dešťová kanalizace km 64,320, A 335 Dešťová kanalizace 64,689 – 64,445, A 336 Dešťová kanalizace v křižovatce Řehlovice, A 344 Retenční nádrž v km 62,750, A 345 Retenční nádrž v km 64,320, A 346 Sedimentační jímka v km 64,350, A 355.1 Přeložka Labského přivaděče ČEZ km 61,0, A 355.2 Přeložka Labského přivaděče ČEZ kabeláž km 61,0, A 356 Přeložka vodovodu DN 200 km 63,625, A 357 Přeložka vodovodu DN 500 km 63,625, A 358 Přeložka vodovodu DN 500 pod SO A 130, A 390 Sanace meliorací km 62,4 - 62,7, A 391 Podchycení pramenů, A 418 Venkovní vedení VN 35kV – Řehlovice, km 63,670, A 454 Přeložka tel. kabelu u stávající I/8 u Bílinky, A 456 Přeložka nadzemního tel. vedení - km 57,830, A 460.1 Přeložka tel. kabelu – km 64,0, A 460.2 Přeložka MK a HDPE v km 0,6 SO A 130, A 460.3 Ochrana MK a HDPE v km 63,770, A 460.4 Přeložka MK a HDPE v km 0,625 SO A 129, A 460.5 Ochrana MK a HDPE v km 0,140 SO A 130, A 461 Přeložka tel. kabelů – KÚ Řehlovice, A 476 Přeložka DK – km 64,0, A 491 Dálniční systém SOS, DIS – kabelové vedení km 58,550 – 64,689, A 492 Dálniční systém SOS, DIS – příčné kabelovody km 58,550 – 64,689, A 493 Dálniční systém SOS, DIS – kabelové prostupy přejezdů SDP km 58,550 – 64,689, A 494.1 Dálniční systém SOS, DIS – trubky pro optické kabely km 58,550 – 64,689, A 494.2 Dálniční systém SOS, DIS – optický kabel DIS km 58,550-64,689, A 494.3 Dálniční systém SOS, DIS – optický kabel Nová Ves – Řehlovice km 58,55 – 64,689, A 494.4 Dálniční systém SOS, DIS – optický kabel komunikace tunelů km 58,550 - 64,689, A 495.1 Dálniční systém SOS hlásky km 58,550 – 64,689, A 495.2 Dálniční systém SOS – meteo, A 495.3 Dálniční systém SOS – kamerový dohled, A 495.4 Kamerový dohled, A 495.5 Dálniční systém SOS – Skříně MX pro DIS km 58,550 – 64,689, A 801 Vegetační úpravy km 58,550 – 64,689, A 814 Příprava ploch ZS, skládek a dočasného zaboru, A 856 Protihluková stěna Radejčín, A 857 Protihluková stěna u chat km 61,7, A 858 Protihluková stěna Řehlovice I, A 859 Protihluková stěna Řehlovice II, F 101 hlavní trasa km 58,550 – 59,380 + 59,660 - 60,460, F 126 Přeložka silnice III/25834, F 127 Přeložka silnice III/25832, F 161 Polní cesta v Kampeličce, F 184 Dopravní opatření, F 211 Dálniční most mezi tunely v km 58,568 – 58,689, F 212 Dálniční most přes polní cestu u Radejčína v km 59,890, F 331 Dešťová kanalizace km 62,750 – 59,380, F 370 Vodní zdroj pro hájovnu v prostoru nádraží km 59,3, F 419 Kabelová přípojka VN 22kV – tunel Radejčín, F 424 Kabelové vedení NN – km 59,8, F 424.1 Venkovní vedení NN – km 0,1 přeložky silnice III/25834, F 457 Přeložka nadzemního tel. vedení - km 59,7, F 493 Dálniční systém SOS, DIS – kabelové prostupy přejezdů DSP, F 602 Dálniční tunel Radejčín, F 801 Vegetační úpravy, F 814 Příprava ploch ZS, skládek a dočasného zaboru, F 856.1 Protihlukové úpravy v Uhelné strouze, vše v k.ú. Vchynice, Boreč u Lovosic, Oparno, Chotiměř, Dobkovičky, Litochovice nad Labem, Prackovice nad Labem, Radejčín, Dubice nad Labem, Žim, Habrovany u Řehlovic, Řehlovice a Stadice (dále jen „soubor staveb Dálnice D8, 0805 Lovosice – Řehlovice“).

Současně se žalobce domáhal zrušení i prvostupňového rozhodnutí a přiznání náhrady nákladů řízení.

V úvodu své žaloby se žalobce vyjádřil k otázce své aktivní legitimace k podání dané žaloby. Připomněl, že je občanským sdružením vzniklým a registrovaným podle zákona č. 83/1990 Sb., o sdružování občanů, přičemž hlavním cílem žalobce podle jeho stanov je ochrana zájmů ve stanovách uvedených. Žalobce měl tak za to, že naplňuje definiční znaky pojmu „dotčená veřejnost“ podle ustanovení Úmluvy o přístupu k informacím, účasti veřejnosti na rozhodování a přístupu k právní ochraně v záležitostech životního prostředí (dále jen „Aarhuská úmluva“) a směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2011/92/EU o posuzování vlivů některých veřejných a soukromých záměrů na životní prostředí (dále jen „směrnice EIA“). Poukázal na skutečnost, že Občanské sdružení Děti Země jako celek přešlo po 31.12.2013 automaticky do právní formy „spolek“ dle zák. č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „občanský zákoník“). Žalobce jako organizační jednotka původního sdružení Děti Země automaticky přešel do právní formy „pobočný spolek“. To však nic nemění dle názoru žalobce na tom, že i nadále jsou správní orgány povinné v souladu s § 70 zák. č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen zákon o ochraně přírody a krajiny“), postupovat vůči spolkům a pobočným spolkům jako by šlo o občanská sdružení a jejich organizační jednotky s vlastní právní subjektivitou. Svou aktivní legitimaci k podání žaloby pak dovozuje z ustanovení § 65 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), když žalobce byl účastníkem územního i stavebního řízení na základě § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny, podal jako účastník uvedených řízení žádost o obnovu stavebního řízení, a tvrdil, že postupem žalovaného byl na svých procesních a hmotných právech dotčen takovým způsobem, že toto porušení právních předpisů mohlo způsobit nezákonnost žalovaného i prvostupňového rozhodnutí.

Následně žalobce zrekapituloval svoji argumentaci v rámci správního řízení a tvrzení žalovaného v žalobou napadeném rozhodnutí.

Žalobce trval na tom, že existují vážné důvody, které odůvodňují obnovu stavebního řízení, neboť by se v něm řešily jiné otázky, než které byly předmětem územního rozhodnutí. Zásadní otázkou by dle jeho názoru bylo, zda umístěná trasa dálnice ve vybraném koridoru „C“ a vybrané variantě „C2“ skutečně splňuje požadavky zák. č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí (dále jen „zákon o posuzování vlivů“), neboť předmětem procesu SEA a procesu EIA byl právě výběr koridoru a varianty. Dle žalobce je možné oprávněně očekávat, že v novém zjišťovacím řízení dle § 7 zákona o posuzování vlivů a v následném podrobném hodnocení dle § 8 a násl. uvedeného zákona pro předmětnou trasu dálnice v délce 4,66 km by se mohlo ukázat, že jiná varianta v jiném koridoru by splňovala přísné požadavky citovaného zákona, kdežto umístěná a realizovaná trasa by tyto požadavky naopak nemusela splňovat.

Žalobce namítal, že se žalovaný přezkoumatelným způsobem nevyjádřil k argumentaci žalobce, že k „jinému řešení“ otázek, které byly v územním rozhodnutí o umístění dálnice D8 řešeny chybně, jako je právě výběr jiného koridoru a varianty, by mělo dojít právě v obnoveném stavebním řízení, a k argumentaci, že „jiné řešení“ ve smyslu § 100 odst. 1 písm. b) zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), spočívá dle žalobce ve vyřešení otázky, zda povolovaný záměr v obnoveném řízení skutečně obстоjí z hlediska svého vlivu na životní prostředí a zda např. jiné vedení trasy dálnice D8-0805 či jiné technické

řešení její trasy nebude vhodnější. Z toho důvodu považuje žalobou napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.

Dále žalobce zrekapituloval důvody, pro které shledává stanovisko SEA a stanovisko EIA pro dálnici D8-0805 nezákonnými. Rovněž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8.9.2011, č.j. 1 As 83/2011-565, kde je dle jeho názoru uvedeno, že stanovisko EIA nelze žalovat společně se žalobou proti vydání stavebního povolení, ale jen se žalobou proti vydání územního rozhodnutí, takže v případě zrušení územního rozhodnutí z důvodu vadnosti podkladového odborného stanoviska EIA mají účastníci stavebního řízení jako opravný prostředek využít ustanovení § 100 správního řádu a podat žádost o zahájení řízení o obnově stavebního řízení, které má být vyhověno. Žalovaný ani prvostupňový správní orgán však toto stanovisko Nejvyššího správního soudu dle žalobce nerespektovali. Správní orgány se dle žalobce řádně nevypořádaly s argumentací žalobce týkající se zásadní vady předmětných stanovisek a neuvedly, proč by v novém stavebním řízení s novým odborným podkladem dle zákona o posuzování vlivů nemohly dojít k jinému závěru o přípustnosti povolení stavby v navržené trase dálnice. V této skutečnosti opět spatřuje žalobce nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí.

Žalobce dále vyslovil nesouhlas s názorem správních orgánů, podle kterého si nemohou na Ředitelství silnic a dálnic ČR vynutit předložení nového podkladového odborného stanoviska EIA, když důvodem pro zrušení územního rozhodnutí byla právě vadnost tohoto odborného stanoviska. Žalobce uvedl, že na odborná stanoviska lze vztáhnout postupy týkající se závazných stanovisek. V rámci správního soudnictví totiž soud neruší závazná stanoviska, ale rozhodnutí správních orgánů vydaná na základě těchto závazných stanovisek. Ovšem pokud správní soud konstatuje nezákonnost závazných stanovisek v rámci rozhodnutí o zrušení správního rozhodnutí, jsou správní orgány rozhodující ve věci samé povinny pořídit si nová a bezvadná závazná stanoviska. Ve vztahu k postupu v případě závazných stanovisek poukázal žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9.11.2011, č.j. 9 As 53/2011-67. Dle názoru žalobce v předmětné věci žádný zákon správním orgánům nebránil v tom, aby před vydáním rozhodnutí v řízení o obnově stavebního řízení vyzval dle § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu Ředitelství silnic a dálnic ČR k předložení nového odborného stanoviska EIA dle zákona o posuzování vlivů, z něhož by vyplývalo, která varianta trasy dálnice D8-0805 vyhovuje požadavkům zákona o posuzování vlivů a za jakých podmínek. Názor, že v řízení o obnově stavebního řízení by mezi podklady bylo opět nezákonně vydané stanovisko EIA, neboť nebylo zrušeno Ministerstvem životního prostředí, a názor, že správní orgány nemohly přikázat Ředitelství silnic a dálnic ČR, aby si pořídilo nové odborné stanovisko EIA, je dle žalobce v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu i s celou koncepcí soudního přezkumu závazných stanovisek. Dle žalobce platí, že pokud správní soud vyslovil nezákonnost odborných stanovisek, musí si správní orgány rozhodující ve věci samé pořídit stanoviska nová, neboť pokud jsou odborná stanoviska nezákonná, nelze na základě nich rozhodovat. V předmětné věci by tedy dle žalobce musel v obnoveném stavebním řízení žadatel předložit nové stanovisko EIA.

Dále žalobce trval na tom, že bylo nutné vyhovět jeho návrhu na obnovu stavebního řízení, aby nedošlo k odepření právní ochrany jeho práv a zájmů. Zdůraznil, že dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4.2.2009, č.j. 1 As 79/2008-128, zrušení územního rozhodnutí je důvodem pro obnovu navazujícího správního řízení, tedy stavebního řízení. Žalobce rovněž odkázal v tomto směru na závazky vyplývající z Aarhuské úmluvy. Zejména poukázal na čl. 9 odst. 4 uvedené úmluvy, který ukládá závazek, podle nějž „postupy

přezkoumání uvedené v odstavcích 1, 2 a 3 mají zajistit přiměřenou a účinnou nápravu ... a měly by být čestné, spravedlivé, včasné a neměly by vyžadovat vysoké náklady“. Žalobce trval na tom, že interpretace vnitrostátního práva všemi orgány veřejné moci, včetně soudů, musí být v souladu s požadavky (závazky), které vyplývají z Aarhuské úmluvy. Žalobce trvá na tom, že pokud byl výběr koridoru, a v důsledku toho i proces EIA, nezákonný, pak musí trpět nezákonností jakékoliv dílčí navazující rozhodnutí povolující předmětnou stavbu nebo její část v takto nezákonně vybraném koridoru a variantě, tedy i vydaná stavební povolení. Pokud v českém právu neexistuje jiná procesní cesta, jak se domoci zrušení těchto stavebních povolení, než obnova příslušných stavebních řízení, je pro splnění mezinárodních závazků České republiky nezbytné, aby bylo žádosti žalobce o povolení obnovy stavebního řízení vyhověno. Na tom nemůže změnit nic ani obsah usnesení Ústavního soudu ze dne 7.11.2012, sp. zn. II. ÚS 1976/12, jehož se dovolávaly správní orgány, neboť toto rozhodnutí se nezabývalo meritorně předmětnou věcí a usnesení Ústavního soudu na rozdíl od jeho nálezů nemají precedenční charakter. Žalobce při tom zdůraznil, že již od vydání prvního územního rozhodnutí pro celou stavbu dálnice D8-0805 uplatňuje námitky týkající se nezákonnosti podkladových odborných stanovisek SEA a EIA. Žalobce poukázal na skutečnost, že dálnice se dokončuje, ačkoli neexistuje ani jedno platné územní rozhodnutí pro její trasu.

Žalobce předložil výčet úspěšných žalobních návrhů, na základě kterých byla postupně zrušena územní rozhodnutí pro jednotlivé úseky dálnice. Uvedl, že tyto „úspěšné“ žaloby, kdy spolky dosáhly z důvodu nezákonnosti procesů SEA a navazujícího procesu EIA zrušení územních rozhodnutí, neměly zatím žádný reálný dopad na výstavbu této dálnice a ani věcný dopad na ochranu přírody a krajiny. Rovněž nedošlo ani k formální nápravě nezákonností při posuzování vlivů dálnice D8-0805 na životní prostředí. Takovýto výsledek nemůže být dle žalobce v souladu s požadavkem na efektivní soudní ochranu. Naopak jde dle přesvědčení žalobce o důsledek postupu, kdy bylo právo aplikováno způsobem abstrahujícím od smyslu a účelu právní úpravy a činícím z práva nástroj odcizení a absurdity, přičemž ochrana práv je poskytována těm, kteří sami právo porušují (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 17.12.1997, sp. zn. Pl. ÚS 33/97).

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Žalovaný nejprve zrekapituloval dosavadní průběh správního řízení a žalobní námitky žalobce. Žalovaný uvedl, že žalobce argumentaci mezinárodními závazky České republiky neuvedl v žádosti o obnovu řízení a v odvolání jen obecně argumentoval, že dle Aarhuské úmluvy mají dotčená občanská sdružení právo namítat nezákonnost stanoviska EIA a současně mají nárok na opravný prostředek, pokud k takové vadě dojde.

Žalovaný zdůraznil, že v předcházejícím soudním řízení žalobce napadal správní žalobou správní rozhodnutí co do výroku o umístění stavby i ve vztahu k výroku o stavebním povolení. Správní soud zrušil pouze výrok rozhodnutí o umístění stavby, ale ve vztahu k výroku o povolení stavby žalobu zamítl.

Žalovaný zdůraznil, že podmínkou pro povolení obnovy řízení je nejen zrušení podkladového rozhodnutí, ale současně i fakt, že tato skutečnost může odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování. Spornou otázkou ve vztahu k žádosti žalobce o povolení obnovy stavebního řízení byla otázka, zda dříve neznámé skutečnosti, důkazy nebo zrušení či změna rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí o stavebním povolení, mohou

odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování v rámci daného stavebního řízení. Žalovaný dospěl k závěru, že v rámci případně obnoveného stavebního řízení by nemohla být řešena otázka výběru trasy a varianta umístění dané stavby, jak se toho dožadoval žalobce. Otázka umístění stavby do území a stanovení konkrétních podmínek pro využití území je předmětem územního rozhodování zakončeného rozhodnutím o umístění stavby.

Dále žalovaný uvedl, že dle jeho názoru prvostupňový orgán v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl jednotlivé skutečnosti, ze kterých při správním uvážení vycházel, a popsal, jak tyto skutečnosti hodnotil. Prvostupňový orgán dovodil, že zrušení územního rozhodnutí o umístění stavby by ani potenciálně nemohlo odůvodňovat jiné řešení stavebního řízení, k čemuž poukázal na skutečnost, že stanovisko Ministerstva životního prostředí, ani stanovisko EIA nebyla zrušena či prohlášena za nezákonná, a odkázal též na skutečnosti, na základě kterých Krajský soud v Ústí nad Labem zrušil územní rozhodnutí, dále na výkon rozhodnutí vydaného ve stavební řízení a na usnesení Ústavního soudu ze dne 7.11.2012, sp. zn. II. ÚS 1976/12. Žalovaný shledal odůvodnění správní úvahy učiněné prvostupňovým orgánem jako přiléhavé, neboť odpovídalo kontextu daného případu a vycházelo z obdobných případů již judikovaných správními soudy.

K námitce žalobce, že bylo povinností správního orgánu v řízení o žádosti o obnovu předmětného stavebního řízení s užitím analogie dovodit naplnění podmínek obnovy řízení pro právní vadu předcházející vydání podkladového stanoviska doloženého v řízení, jehož obnovy se žalobce domáhal, a povinností stavebníka bylo doložit nové podkladové stanovisko, žalovaný uvedl, že trvá na tom, že v předmětném řízení zákonné limity správního uvážení nebyly překročeny, resp. že postup správních orgánů v řízení o žádosti o obnovu stavebního řízení byl v souladu jak se základními zásadami správního řízení (zejména s § 2 odst. 2 správního řádu), tak s právem na řádný proces a požadavkem existence zákonného základu při ukládání povinností veřejnou mocí. Dle žalovaného nedostatek zákonného základu pro uložení určité povinnosti (zde žalobcem dovozovaná povinnost doložení nového stanoviska EIA, na které nelze s ohledem ke všem skutečnostem nahlížet jako na neplatné) nelze překlenout užitím analogie. Zdůraznil rovněž, že stanovisko EIA není závazným stanoviskem, ale odborným stanoviskem. Rovněž zdůraznil, že platnost stanoviska EIA nebyla předchozími rozhodnutími soudů nikterak dotčena.

Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou, ve které poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23.9.2014, č.j. 1 As 176/2012-140, kde Nejvyšší správní soud opětovně uvedl, že zrušení rozhodnutí, které bylo podkladem pro vydání jiného rozhodnutí, je důvodem pro obnovu tohoto navazujícího správního řízení.

Dále žalobce uvedl, že již od roku 1996 postupoval dle platných předpisů a považuje za nutné, aby bylo přistoupeno k nápravě nezákonností, i když by to bylo až po dvaceti letech. Proces SEA a EIA je možné žalovat jen v žalobě proti územnímu rozhodnutí, takže dle žalobce nelze argumentovat vysokým stupněm rozestavěnosti stavby, utracením veřejných prostředků a schválenými územními plány. Na rozhodné skutečnosti žalobce upozorňuje od roku 1996.

Ředitelství silnic a dálnic ČR jako osoba zúčastněná na řízení se k věci písemně nevyjádřilo.

O věci soud rozhodoval na základě zmocnění § 51 odst. 1 s.ř.s. bez jednání, neboť žalobce ani žalovaný nevyjádřili do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci, a proto se má za to, že souhlas s projednáním věci bez nařízení jednání udělili, když o uvedeném následku byli ve výzvě výslovně poučeni.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Před projednáním námitek žalobce soud konstatuje, že dle jeho názoru je dána aktivní žalobní legitimace žalobce ve smyslu § 65 odst. 2 s.ř.s. V citovaném ustanovení je uvedeno, že žalobu proti rozhodnutí správního orgánu může podat i účastník řízení před správním orgánem, který není k žalobě oprávněn podle odst. 1 citovaného ustanovení, tvrdí-li, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí. Při podávání námitek se žalobce musí pohybovat v mezích svého předmětu činnosti, který vyplývá z jeho stanov, tj. přípustné jsou z jeho strany jen takové námitky, které se týkají ochrany životního prostředí, přírody a krajiny. Samy stanovy však nemohou účastenství žalobce ve správním řízení založit. Další nutnou podmínkou pro přiznání postavení účastníka ve správním řízení je existence zákonného ustanovení, které přiznává občanským sdružením, resp. spolkům, jako právnickým osobám v souvislosti s některou z činností v těchto stanovách uvedenou účastenství ve správních a navazujících soudních řízeních. Z obsahu správního spisu jednoznačně vyplývá, že žalobce byl účastníkem správního řízení na základě splnění podmínek uvedených v § 70 zákona o ochraně krajiny. Žalobce ve své žalobě výslovně tvrdí, že byl postupem žalovaného dotčen na svých právech takovým způsobem, že toto porušení předpisů mohlo způsobit nezákonnost žalovaného i prvostupňového rozhodnutí. Skutečnost, že žalobci nesvědčí žalobní legitimace dle § 65 odst. 1 s.ř.s., je dle soudu také splněna, neboť pro možnost domáhat se aktivní žalobní legitimace dle tohoto ustanovení je nezbytně nutné, aby subjekt dovolávající se tohoto oprávnění byl nositelem veřejného hmotného subjektivního práva a žalobce jakožto občanské sdružení, resp. spolek, jehož hlavním cílem a posláním je dle jeho platných stanov ochrana přírody a krajiny, není nositelem takových hmotných práv. Dle názoru soudu byly tedy naplněny všechny zákonem předpokládané skutečnosti a žalobci náleží aktivní žalobní legitimace dle § 65 odst. 2 s.ř.s.

Z žalobcových námitek se soud primárně zabýval námitkami nepřezkoumatelnosti. Žalobce namítal, že se žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí nevypořádal s námitkou, že „jiným řešením“ ve smyslu § 100 odst. 1 správního řádu by v obnoveném řízení byl případný výběr jiného koridoru a varianty pro vedení dálnice. S tímto názorem se po prozkoumání žalobou napadeného rozhodnutí soud neztotožnil. Žalovaný se po zevrubné rekapitulaci

obsahu prvostupňového rozhodnutí na stranách 6 až 8 žalobou napadeného rozhodnutí zabýval otázkou, zda skutečnosti, na které poukazoval žalobce, tedy to, že územní rozhodnutí bylo zrušeno v důsledku nemožnosti vyloučení pochybnosti o účasti veřejnosti na jednáních předcházejících vydání odborného stanoviska EIA v důsledku nekompletnosti spisové dokumentace, mohly odůvodnit jiné řešení otázek posuzovaných v rámci stavebního řízení. Žalovaný pak stejně jako prvostupňový orgán dospěl k závěru, že stanovisko EIA je podkladem pro vydání územního rozhodnutí, ve kterém je také správní orgán příslušný posuzovat zákonnost jeho pořízení. Žalovaný dospěl k závěru, že z možného zatížení procesu předcházejícího vydání stanoviska Ministerstva životního prostředí (SEA) a pak též stanoviska EIA vadami nelze dovozovat jiné řešení otázek, jež byly předmětem původního stavebního řízení. Jako přílehlavý rovněž žalovaný shledal odkaz prvostupňového orgánu na usnesení Ústavního soudu ze dne 7.11.2012, sp. zn. II. ÚS 1976/12, kde je uvedeno: „*Ani zrušení předchozího územního rozhodnutí o umístění stavby, které bylo jedním z podkladů pro vydání stavebního povolení, nemůže v okamžiku, kdy je již stavba umístěna a stojí, odůvodnit jiné rozhodnutí řešení stavebního řízení, jehož obnova je žádána*“. Žalovaný se tedy otázkou existence možnosti jiného řešení otázky, jež byla předmětem stavebního řízení, v důsledku zrušení územního rozhodnutí řádně zabýval. V tomto směru shledal soud žalobou napadené rozhodnutí plně přezkoumatelným.

Dále žalobce shledával nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí v tom, že se správní orgány nevypořádaly s tvrzením žalobce o zásadních vadách týkajících se přijetí stanoviska SEA a EIA a neuvedly, proč by v novém stavebním řízení s novým odborným podkladem dle zákona o posuzování vlivů nemohly dojít k jinému závěru o přípustnosti povolení stavby v navržené trase dálnice. Soud k této námitce uvádí, že žalovaný se výslovně na straně 7 žalobou napadeného rozhodnutí ztotožnil se závěry prvostupňového orgánu, že přestože nebylo možné v důsledku neúplnosti spisové dokumentace odstranit pochybnosti o řádnosti postupu při přijetí stanoviska SEA a EIA, nebyla soudem konstatována nezákonnost těchto stanovisek a nebyl tedy dán zákonný podklad pro možnost uložit stavebníkovi povinnost předložit stanoviska nová. Tento závěr shledal žalovaný v souladu se zásadami činnosti správních orgánů, a to zejména se zásadami zakotvenými v § 2 odst. 2 správního řádu. Žalovaný rovněž v odůvodnění obsáhle citoval odůvodnění rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 20.12.2012, č.j. 40 A 4/2012-237, kdy z citace jednoznačně vyplývá, že otázka posuzování výběru koridoru a trasy dálnice je otázkou projednávanou v rámci územního řízení a v rámci stavebního řízení, jehož obnovy se žalobce domáhal, se tyto otázky již neprojednávají. I v případně obnoveném řízení by tedy správní orgány vycházely z původního stanoviska EIA a nemohlo by dojít v rámci případně obnoveného stavebního řízení k jinému řešení vedení trasy dálnice. Dle žalovaného se žalobce svojí žádostí o obnovu stavebního řízení domáhal projednání otázek vztahujících se výhradně k územnímu řízení.

S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že i s tímto okruhem problémů se žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí řádně zabýval a žalobou napadené rozhodnutí nelze považovat za nepřezkoumatelné.

Námítky žalobce týkající se nepřezkoumatelnosti tedy shledal soud zcela nedůvodnými. Pro úplnost soud upozorňuje žalobce, že skutečnost, že nesouhlasí s argumentací správních orgánů, nelze zaměňovat s nepřezkoumatelností odůvodnění rozhodnutí.

Dále soud přistoupil k přezkumu žalobcových věcných námitek.

Žalobce namítal, že nesouhlasí s názorem správních orgánů, že nemohly uložit stavebníkovi předložení nového odborného stanoviska EIA, když důvodem pro zrušení územního rozhodnutí byla právě vadnost tohoto odborného stanoviska, a poukázal na judikaturu týkající se případů, kdy správní soud shledá závazné stanovisko nezákonným.

Před samotným vypořádáním této námítky je třeba upřesnit důvody, pro které byl Krajským soudem v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 20.12.2012, č.j. 40 A 4/2012-237, pravomocně zrušen výrok A rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 14.8.2012, č.j. 82/UPS/2012-42, JID 112164/2012/KÚÚK, a výrok A rozhodnutí Městského úřadu Lovosice, odboru stavebního úřadu a územního plánování, ze dne 21.12.2011, č.j. 8086-317/2011-OST 61/2011, kterým bylo rozhodnuto v rámci územního řízení o umístění předmětné stavby dálnice (dalším výrokem téhož rozsudku byla zamítnuta žaloba proti výrokům B uvedených rozhodnutí, kterými bylo rozhodnuto o vydání stavebního povolení na předmětnou stavbu). V citovaném rozhodnutí je uvedeno: „*V ustanovení § 14 odst. 3 zákona o posuzování vlivů ve znění platném v době přijetí stanoviska SEA bylo uvedeno, že předkladatel je povinen vhodným způsobem a po dohodě s ministerstvem zajistit zveřejnění návrhu koncepce, popřípadě jejích zásad, nejméně 60 dnů před jejím projednáváním. V odstavci 4 citovaného ustanovení pak bylo dále uvedeno, že předkladatel zašle návrh koncepce zpracovaný s přihlédnutím k případným připomínkám veřejnosti příslušnému orgánu, který ve lhůtě 30 dnů od jeho doručení k němu vydá stanovisko, s výjimkou případů, kdy je sám předkladatelem. Právě skutečnost, že nedošlo ke zveřejnění návrhu předmětného stanoviska SEA nejméně 60 dnů před jednáním konaným dne 29.11.1994 na Okresním úřadě v Litoměřicích, namítá žalobce jako podstatnou vadu předmětného procesu. Dotčená veřejnost tak neměla možnost se se záměrem seznámit a případně uplatnit své námítky.*

Za účelem ověření této žalobcovy námítky si soud vyžádal předložení příslušného správního spisu. Ministerstvem životního prostředí byl předložen rozsáhlejší spisový materiál než v předchozích řízeních týkajících se obdobné problematiky. Ovšem ve vztahu ke skutečnostem, které jsou předmětem žalobcových námitek, tedy k okolnostem zveřejnění návrhu koncepce a jejího projednání nebyly opět i přes opakovanou výzvu soudu stejně jako v předešlých řízeních předloženy kromě zápisu z jednání a presenční listiny žádné další doklady, které by mohly průběh předmětného řízení doložit. Již v předcházejících soudních řízeních (např. sp. zn. 15 A 75/2011, 40 A 3/2012) Ministerstvo životního prostředí soudu opakovaně sdělilo, že žádné další doklady k předmětnému řízení SEA již nemá, neboť kompletní spisová dokumentace k předmětnému procesu přijetí stanoviska SEA se nedochovala. Vzhledem ke skutečnosti, že správní spis byl ve vztahu k rozhodným skutečnostem předmětného řízení Ministerstvem životního prostředí předložen ve stejném rozsahu jako v předcházejících soudních řízeních, neshledal v daném konkrétním řízení soud nutnost opakovaně vyzývat Ministerstvo životního prostředí k doplnění správního spisu.

Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 20.5.2009, č.j. 1 As 111/2008-363, který se zabýval rozsudkem zdejšího soudu ze dne 22. 9. 2008, č.j. 15 Ca 91/2008 - 287, kterým byla řešena žaloba proti územnímu rozhodnutí ohledně umístění stavby dálnice D8 – 0805 jako takové, k neúplnosti správního spisu týkajícího se právě procesu přijetí předmětného stanoviska SEA uvedl, že „neúplnost správního spisu nemusí mít za následek zrušení správního rozhodnutí, pokud je správní orgán schopen jinak doložit, že řízení před

ním proběhlo řádně a že žaloba, která jeho rozhodnutí napadá, tedy není důvodná. Pokud ale správní orgán není s to vyvrátit tvrzení žalobců, podle nichž nebylo při projednávání stanoviska SEA postupováno podle zákona a veřejnost neměla možnost se tohoto procesu zúčastnit, může rozhodnutí správního orgánu stěžít obstát.“

Ve světle výše uvedeného závěru Nejvyššího správního soudu soud podrobil přezkumu relevantní doklady z předloženého správního spisu vztahujícího se k procesu přijetí stanoviska SEA. Bylo předloženo samotné stanovisko v kopii, dále kopie záznamu z veřejného pracovního jednání k problematice vedení trasy dálnice D 8 v úseku Lovosice – Řehlovice, konaného dne 29.11.1994 na Okresním úřadě v Litoměřicích, a kopie presenční listiny z tohoto jednání. Z uvedené presenční listiny nijak nevyplývá, že by se tohoto jednání účastnili zástupci dotčené veřejnosti, např. občanská sdružení zabývající se ochranou životního prostředí či fyzické osoby. Žádný další doklad, který by mohl dát vodítko k řešení přezkoumávané otázky, zda bylo v daném případě dodrženo ustanovení § 14 odst. 3 zákona o posuzování vlivů, či zda došlo k jeho porušení a dotčená veřejnost byla z projednání stanoviska vyloučena, správní orgány ani žalovaný nepředložili (a to přesto, že tentokrát byl správní spis předložen v podstatně větším rozsahu než v případě minulých řízení). Dle názoru soudu tedy samotný obsah fragmentu předloženého spisu není způsobilý vyvrátit žalobcovo tvrzení o porušení zákona v procesu přijetí stanoviska SEA a soudu nebyly předloženy ani žádné jiné doklady či důkazy, které by byly s to tvrzení žalobce vyvrátit. Na základě předložených dokladů tedy soud nebyl schopen zásadní námitku žalobce přezkoumat a dovodit případnou nezákonnost. Vzhledem k této nemožnosti přezkumu zásadní námitky žalobce v důsledku nekompletnosti předložené spisové dokumentace a vzhledem k tomu, že jak bylo již výše uvedeno, nezákonnost procesu SEA by zatížila i proces EIA, který vycházel z jeho závěru, a tím i samotné územní rozhodnutí, které se vypořádávalo s podmínkami EIA, a následně tedy i výrok A napadeného rozhodnutí, nezbyvá soudu než konstatovat, že výrok A napadeného rozhodnutí je v důsledku výše uvedených skutečností nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.“

Z výše uvedeného jednoznačně vyplývá, že v rozhodnutí, kterým bylo zrušeno rozhodnutí o umístění stavby vydané v územním řízení, soud nikterak nedeklaroval nezákonnost původních stanovisek SEA a EIA. Pouze dospěl k závěru, že v důsledku neúplnosti spisových podkladů nelze posoudit, zda při jejich přijímání nedošlo k pomínutí účasti veřejnosti. Proto soud výrok týkající se územního rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost. Odkaz žalobce na postup v případech, kdy správní soudy konstatovaly, že závazné stanovisko, na základě kterého bylo vydáno předmětné rozhodnutí, je nezákonné, je tedy dle soudu zcela nepřipadný pro danou věc, neboť v předchozích řízeních před správním soudem nebylo konstatováno, že stanovisko EIA, z kterého se vycházelo v územním řízení, je nezákonné. Správním orgánům tedy s ohledem na závěry výše citovaného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 20.12.2012, č.j. 40 A 4/2012-237, nesvědčil žádný zákonný důvod k tomu, aby požadovaly po stavebníkovi předložení nového stanoviska EIA v rámci případně obnoveného stavebního řízení.

Tuto námitku tedy soud vyhodnotil jako nedůvodnou.

K námitce žalobce, že je nutno vyhovět jeho návrhu na obnovu stavebního řízení, aby nedošlo k odepření právní ochrany jeho práv a zájmů, uvádí soud následující.

V ustanovení § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu je mimo jiné uvedeno, že řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka

obnoví, jestliže bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno, a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.

Z citovaného ustanovení jednoznačně vyplývá, že k obnovení řízení v pravomocně ukončené věci musí být splněny kumulativně dvě podmínky. První podmínkou je zrušení nebo změna rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno. Mezi účastníky je nesporné, že tato podmínka byla naplněna zrušením výroku územního rozhodnutí rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 20.12.2012, č.j. 40 A 4/2012-237. K naplnění této obecné podmínky směřují veškeré odkazy na judikaturu zmiňované žalobcem, kdy je poukazováno, že zrušení územního rozhodnutí je důvodem k obnově stavebního řízení. Soud konstatuje, že je nepochybné, že zrušení územního rozhodnutí je důvodem k obnově stavebního řízení, ovšem nikoli důvodem samo o sobě dostačujícím. Aby mohlo dojít k obnově, musí být naplněna i druhá kumulativní podmínka obnovy. Druhou podmínkou je, že toto zrušení podkladového rozhodnutí může odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování. Tuto podmínku, narozdíl od té první, je nutno posuzovat vždy ve vztahu ke konkrétnímu případu. A právě v otázce naplnění této druhé podmínky jsou účastníci ve sporu.

Námítky, které žalobce uplatňoval ve vztahu k vadám při přijímání odborných stanovisek SEA a EIA k předmětné stavbě, svým charakterem odpovídají skutečnostem, které jsou předmětem řízení územního řízení, a nikoli stavebního řízení, jehož obnovy se žalobce domáhal. Otázka stanovení konkrétní trasy dálnice a výběr variant koridorů je předmětem územního řízení a v rámci stavebního řízení, i kdyby došlo k jeho obnově, by takové otázky nemohly být projednávány. Navíc, jak již uvedl soud výše, soud nedal za pravdu tvrzení, že proces SEA a následně EIA proběhl v rozporu se zákonem, ale důvodem pro zrušení územního rozhodnutí byla skutečnost, že správní orgán předložil soudu pouze fragment správního spisu (z důvodu ztráty zbylých písemností), takže soud nemohl posoudit důvodnost uplatněného žalobního bodu - to pak vedlo soud k závěru o nepřezkoumatelnosti územního rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Důvod, pro který bylo zrušeno v daném případě územní rozhodnutí, tedy dle soudu nemohl odůvodňovat jiné řešení otázek řešených v rámci stavebního řízení. Dle soudu tedy nedošlo k naplnění druhé podmínky pro obnovu řízení.

K tomu soud rovněž uvádí, že otázkou vlivu nepřezkoumatelnosti rozhodnutí v územním řízení v důsledku nekompletního spisu týkajícího se procesu SEA na stavební řízení se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10.10.2014, č.j. 5 As 6/2013-97, kterým posuzoval kasační stížnost proti výroku rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 20.12.2012, č.j. 40 A 4/2012-237, kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto odvolání proti povolení stavby předmětné dálnice. V tomto rozsudku dospěl Nejvyšší správní soud mimo jiné k tomuto závěru: *„Při vědomí všech těchto skutečností, jakož i pokročilého stádia rozestavěnosti celého úseku dálnice D8-0805 Lovosice - Řehlovice i doprovodných staveb, kdy již došlo v podstatě k nevratným zásahům do přírody a krajiny Chráněné krajinné oblasti České středohoří, na straně jedné, jakož i významu veřejného zájmu nejen na účelném využití již investovaných veřejných prostředků a urychleném řešení složité dopravní situace způsobené mnohaletým zpožděním s dostavbou zmiňovaného úseku dálnice D8, ale i veřejného zájmu na ochraně životního prostředí obyvatel obcí nacházejících se na stávajících objízdných trasách nedokončeného úseku dálnice, na straně druhé, shledal Nejvyšší správní soud mimořádné okolnosti k tomu, aby nepřistoupil ke zrušení žalobou napadených výroků rozhodnutí správních orgánů týkajících se povolení*

stavby předmětných úseků dálnice D8. Za situace, kdy ani po zrušení tohoto stavebního povolení by nemohlo dojít k odstranění vytýkané vady, pro niž byla zrušena část těchto rozhodnutí týkající se umístění této stavby, a kdy by toto zrušení nemohlo nijak prospět veřejnému zájmu na ochraně přírody a krajiny, k jehož prosazování má účast stěžovatele a dalších ekologických organizací v příslušných správních a následně i soudních řízeních dle § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny sloužit, by vyhovění kasační stížnosti znamenalo pouhou obstrukci dokončení stavby daného úseku dálnice D8 bez jakéhokoli smysluplného a zákonem předvídaného účelu. Právě takový verdikt soudu by byl v dané situaci nástrojem „odcizení a absurdity“, nikoliv závěr opačný, jak argumentoval stěžovatel.“

S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že v daném konkrétním případě nebyly naplněny kumulativně obě podmínky nutné k obnově předmětného stavebního řízení.

S výše uvedenými skutečnostmi koresponduje i závěr Ústavního soudu uvedený v usnesení ze dne 7.11.2012, sp. zn. II. ÚS 1976/12, kde je konstatováno, že „[a]ni zrušení předchozího územního rozhodnutí o umístění stavby, které bylo jedním z podkladů pro vydání stavebního povolení, nemůže v okamžiku, kdy je stavba umístěna a stojí, odůvodnit jiné rozhodnutí řešení stavebního řízení, jehož obnova je žádána“, na který dle názoru soudu trefně poukazovaly správní orgány.

I tuto námitku žalobce tedy shledal soud jako nedůvodnou.

K poukazu žalobce na mezinárodní závazky České republiky a zejména na Aarhuskou úmluvu, kdy žalobce akcentoval zejména účinnost soudní ochrany, soud konstatuje, že dle jeho názoru nedošlo v daném případě k porušení závazků České republiky, případně k interpretaci právních předpisů v rozporu s mezinárodními smlouvami. Na tomto místě soud zdůrazňuje, že posouzení skutečností, kterých se žalobce domáhal, tedy posouzení otázky výběru koridoru a trasy předmětné dálnice je předmětem územního řízení, a nikoli předmětem posuzování v rámci stavebního řízení, jehož obnovy se žalobce domáhal.

Je třeba zdůraznit, že rozhodnutí, kterými správní orgány rozhodovaly v rámci územního i stavebního řízení, byla na základě správní žaloby občanského sdružení podrobena soudnímu přezkumu. Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 20.12.2012, č.j. 40 A 4/2012-237, výroky týkající se územního rozhodnutí zrušil a žalobu proti výroku rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto odvolání proti stavebnímu povolení předmětné stavby, zamítl. Následná kasační stížnost žalobce proti výroku tohoto rozsudku týkajícímu se stavebního řízení byla Nejvyšším správním soudem rozsudkem ze dne 10.10.2014, č.j. 5 As 6/2013-97, který byl publikován ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod číslem 3137/2015, zamítnuta. V uvedených řízeních před Krajským soudem v Ústí nad Labem a Nejvyšším správním soudem byl žalobce účasten jako osoba zúčastněná na řízení.

Z uvedeného dle soudu jednoznačně vyplývá, že v souladu s mezinárodními závazky České republiky došlo k soudnímu přezkumu rozhodnutí potenciálně se dotýkajících zájmů ochrany životního prostředí na základě žaloby podané zástupcem dotčené veřejnosti. Skutečnost, že občanská sdružení se svými žalobami nedosáhla v předchozích řízeních či v tomto soudním řízení plného úspěchu, pak již nelze považovat za porušení mezinárodních závazků, na něž žalobce odkazoval.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku

nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť dle § 60 odst. 5 s.ř.s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, a v předmětném řízení nebyly soudem osobě zúčastněné na řízení uloženy žádné povinnosti. S ohledem na zavedenou praxi krajských soudů a Nejvyššího správního soudu (srov. např. jeho rozsudek ze dne 19. 8. 2016, č. j. 4 As 56/2016 - 53, ze dne 14. 5. 2015, č. j. 3 As 85/2015 - 8, ze dne 24. 2. 2016, č. j. 3 As 220/2015 - 49, ze dne 16. 12. 2015, č. j. 4 As 223/2015 - 43, ze dne 6. 10. 2015, č. j. 8 As 171/2014 - 67, nebo ze dne 6. 8. 2015, č. j. 10 As 43/2015 - 49, vše dostupné na www.nssoud.cz) soud v dané situaci nezahrnul vypořádání nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení do výroku a zabýval se jím toliko v odůvodnění tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 25. července 2017

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová